

אורות השבת

גלוון מס'
1023

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
ר' אברהם טרייקי

פרשת השבוע
בהעלותך

עורך
ר' עוזיאל אדרי

דבר ר' העיר שליט"א

ענוה - מפתח החכמה

וְהִיא שָׁמַעַת בְּשָׁמֶה עֲנוֹה קָאָד מִכְלֵל הַאֲדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הַאֲדָמָה (במדבר יב, ג)

רבי לוייטס איש יבנה אומר, מאוד מאד הוא של רוח (אבות ד, ד)

יש להעיר, אחר הוראה זו של משנה, بما אפשר נשתבח משה רבינו ע"ה אשר נאמר בו - וזה איש משה ענויה מאריך מכל האדם (במדבר יב, ג). הלא כל אדם צריך שייחיה פעראים - מאריך מאריך מאריך של רוח, ואילו במשה לא מאריך אלא פעם אחת - מאריך. ומקדמא לנו דומה אמר שפעריש, שאטמן החיבור בכל אדם שאריות מאריך של רוח, אך את הנבואה להתפשטות הגשמיות ולהיעשות כבריה חדשה, פניות היו בעורות ומארירות כלפדיים, והגנו היה מזענע ומאבד את עשתונתו. ואילו אצל משה רבינו נאמר ייתן על פניו מסווה. שכאר שיריה מקבל מושג על כלום, כי היה שם על פניו מסווה. כלומר, וזה הנגה כי כן, ודוק גול הנבאים, כי בירור ראתה ה"י (משל כי, ז) ודרשו על כך בתלמוד הבראים. וכבר אמר שלמה בחכמתו: עקב ענוה מושג מה הוא של ענוה מאד מאד. אמרו ר' מעתה, שהחשה מהה עניין מאד מאד.

אללו יראת ה"י, שנאמר ר' ראשית חכמה יראת ה"י (ותחים קיא, ז), ודרשו על יראת ה"י רישומי (שבת א, ג) מה שעשתה חכמה עורה לרשותה - עשתה ענוה עקב לסליליטה.

וראית לימי שפירוש זה דברי המשנה באבות א, א: 'משה קיבל תורה מסיני ומוסרה לירוחשי', וש להעיר, הרוי מן הראה היה לכתיב משה רבינו ע"ה הוא מפני קיבלה תורה מסיני ומוסרה לירוחשי. במניין הבואר, אפשר שרצה התנא לזרמו בזה שיסוד העונה אשר כדיוע בעבורה בחר הש"י בהר סיני על פניו כל הרים, מכובא להדייה בגמ' סוטה ה, א, ע"ש. ומשמעות זה 'מסירה לאירועים ראי עפ"י' שהוא ריבוי הדולדים ממנה בחכמה עניין בעל תורתם פר' שאל ע"ה כלם אינשי ראי עב"י המה, והמצא במדור אמות' ואילו ריבוי רוחם גודלו ממנה, יען כי היהת בו מידת העונה - מכובא לתנוגות רבינו שאל אלפים יש שאות וחומשה אינשי גודלו ממנה, להושען בנון יהושע (במדבר יג, ט), ז"ל: 'צדיק חמא מושג ענותנותיה קרא משה להושען בנון יהושע', ע"ש. וגם החודש בו נזינה תורה רומו על מידת זו, מכובא בדברי הגאון הצדיק"א (גדוד אמות' שמליות סיירוי עליה במספר כ"ט).

ובידך רמז מאורתי בסיד' לבאר פ"ז דברי הכתוב שמוט ב, ז יותקרא שגם משה רבינו רץ ביה רצון ר' רם מהים משתייהו, ושל העור ר' רם ביצה ר' רם נקבע רק על פי מקומות היימצאו, הלא ר' רם בדק בשמא, ובגמ' נברכות ז, ב) איתא דחקביה בכבדו ובצעמו קבוע שמות האנשים לפי מהותם ודרשו כן מהכתוב (ותחים מו, ט) 'ילכו צו מפעלות י' אשר שם שמות בארץ - אל תקרי שמות אלא שמות', ע"ש. וא"כ הראך נקבע שם של משה רבינו רך ממש שמצוארו בימי. ברם לפיו המבוואר אפשר ר' רם גודל שכאן, והוא שיעיר גודלו של משה רבינו מוקם דרכי תורה לימים דכתיב ועשהנה, א"ה הוי כל צמא לא בגם' ר' רם משלו דברי תורה לימים דכתיב ועשהנה, א"ה ר' רם גודל שלימים, לומר לך מה מים מניחין מקום גבוה וחולקין למקומות נמו'ך - אף דברי תורה אין מתיקיימן אלא במים שעמדו שפהלה', ע"ש. אכן מושג ענויה וזה הטענה שברונו ר' רם לא במי שעמדו שפהלה', ע"ש. ואכן מושג ענויה מושג ענויה ממש רבינו, המכמאר הכתוב במדור ב, ג) יודע משה אל העם. וזה הכתוב כי מן המים משתייהו, ר' רם גודלו מופלגת של משה נשחתה מון' המים, וב, ג) יודע משה ענויה ונקרה שמו משה.

ובזה אמרת לי בא בירור הכתוב במדור ב, המכמאר בסוטה (מוח, ב): עתנה לעלון בת קול מן השמים ואורה יש בכם אדם אחד שרואו שתשרה שכינה עליו אלא שאין לך ארוי לך, נתנו עיניהם בהלול שמאלה הקטון. וכשנת הספידות הי' חסיד הי' עינוי... נתנו עיניהם בשמאלה הלהל, והלא בכבדו של ענוד הספידות הי' חסיד הי' עינוי... זה כל הספיד הראו להל, וכשנת הספידות הי' חסיד הי' עינוי... יש לתמונה, וכי סמכו עליי משמיים שככל מקום הילכה כמותנו. זאת ועוד, שהעדו עליי משמיים שרואו שתשרה עליי שכינה, ובודאי זה ענין מופלג עד מאד, ואם כן כיצד הספידות ר' רם על כל דרבינו יישלחו, שוכות הספין היתה להודיע שמן אמרת והל הגיע למדרונות נשבות מושג עד שנעשה לעמוד התורה וההוראה וכו', מכל מקום 'היסוד' לכל הבניין הנגבוז הזה הוא 'העונה'.

וזע, שלא נפסקה הלכה כבית הלהל בכל מקום, אלא מכוח העונה, מכובא בבית עירובין (ו, ב): אמר ר' אבא אמר שמאלי ג' שנים נחלקו בית שマイ ובית הלהל, הלהל אלו אמרו להלכה כמותו וללהלו אורומי הלכה כלכה כמותו. יצאה בת קול ואורה לחם, אלו אלו דברי אלהיים חיים, מפני בית שマイ זכו ביה ללבושים כלכה כלכה כמותו. מפני שנון עולבון היו ושנון דבריהם ודבריהם בית שマイ, ולא עוד אלא שמקדים מון' דברי בית שマイ דרביהם... לממדך של המשפיף עצמו הקב"ה מביהו, וכל המביה עצמו הקב"ה משפיפי. הרי פנינו מופרש, שאף על פי שאמ' דברי בית שマイ דברי אלוהים חיים המה, מכל מקום המשך דבר ר' רב העיר במדור "אורות הקשרות"

דבר העורך

הנביא פניו בוערות כלפידים

'ואהיש משה ענויה מאד'. אמר ה'שפט אמרת' זיע'יא מעלותו של משה רבינו מותבטאת בזה. כמו שכתב הרמב"ם כל הנביאים היו צרכיים להגיע בשעת הנבואה להתפשטות הגשמיות ולהיעשות כבריה חדשה, פניות היו בעורות ומארירות כלפדיים, והגנו היה מזענע ומאבד את עשתונתו. ואילו אצל משה רבינו נאמר ייתן על פניו מסווה. שכאר שיריה מקבל את הנבואה והיה צריך לדבר עם הבריות, לא היה מORGASH על כלום, כי היה שם על פניו מסווה. כלומר, וזה הנגה עפ"י ר' זיע'יא אדרי' והר' שללי היה ריבינו כדבר גשמי וטבעי, כי שיחיה פעמיים מאד - מלך האדים, רוחה לומר, שככל האדם צריך להתלבש בגשמיות ודיבר נבואה כדבר גשמי וטבעי. ואילו ר' ריבינו מותון גורנו. אמר ר' החתס סופר זיע'יא אדרי' מושם שאין אני משה רבינו. אילו ר' ריבינו היה ריבינו של עולם, מושם מה אין לי ר' ריבינו של עולם, מושם שאין אני משה רבינו.

רב עוזיאל אדרי'

ובמרכז הארץ עולם האזום
רב עוזיאל אדרי'
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה י"א באර שבע

לוח זמנים שבועי

שם פקודה	יום ט"ו	יום ט"ז	יום ט"ז	יום ג' ט"ז	יום ג' ט"ז	יום ג' ט"ז	יום ג' ט"ז	יום א' ט"ז	יום א' ט"ז	יום א' ט"ז	יום ט"ז	יום ט"ז	יום ט"ז	יום ט"ז	יום ט"ז	יום ט"ז
עלות השחר	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23	10:59:23
בן לילה והליל																
זרחה - בוצ' החמה																
סדי' קיד' לחמא ווואיא'																
סדי' ברכות ק"ט																
חשת טם לילה																
מהה טהרה																
טל המטהה																
שקייה																
באת המוגבב																

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	בהעלותך
הפטרה:	רוני ושמחי
כינסת שבת:	19:23
יציאת שבת:	20:14
רבנן תם:	21:09

אורות הקשרות

פסקה הלהכה לדורות כביטת הלל, מפני שישוד תלמודים היה מכוח העונשה. **ותבט'** עני להגאון החיד'יא, אשר העיר בשם מון הבית יוסף: מודיע נפסקה הלהכה בכל מקום כביטת הלל, עד שאמרו דברי בית שמאן במקום בית הלל אנית משנה, וכי שביל השהיינו ענין על פי טעםנו ונימוקו. ותירץ: שעל הרاوي, לפסק בכל דין לגוף של ענין על פי טעםנו ונימוקו. וכך רץ: שעל רחבי צידך עלומר, שמשמעותו שהו עניינים מבוררת והרור ואילו אליבא דהכלתא. וזה אמר הכתוב (זהביה מה, ט): יזרק עניינים במשפט, היינו יש לנוクトן במשפט כדעת העוניים. ואם, טאמר, וכי שביל שהם עניינים יתhapeק הדין, הושיפך הכתוב לאמר - וילמד - עניינים דרכיו, ככלומר שהקב"ה מלמד לעניינים את הדרך הנכונה העולה בית-אל לאסוקי שמעתתא אליבא דהכלתא, עכ"ד. והדברים נפלאים מדברים הנ"ל.

ואכן יסוד זה מפורש בתלמוד (זהביה מה, ז): אבויומי מסכתא אתעתקרא ליה (nestchacha ממען מסכת מנוחות), ואתא קמיה דרב חסדא לרוב חדא, סבר גמוריה. ולישלח להילו ולתיית לגביה ענין לא שליח קרא לרב חדא, שבר חכי מסתיעא מילטא טפי, ופי רשי': מסתיעא מילטא, משום געתוי ומצתאי, עיש'. ולפי הנראה, אין הכוונה בהז' רק לעצם טורה ההליכת, אלא כיוון שרב חסדא תלמידו דומציא מרשי' לעל, איך' הגע עצך כמה ציריך היה לשבר את מידותינו כדי לילך לתלמידו ללמד ממנו את מה שהוא עצמו לימודו. וזהו עומק הgingeniyut שדבר בה בש"י, והבן.

ובזה יארו מאמורים ורבים בש"ס ובמדרשים - אשר הצד השווה שבכלום הוא שמידת העונה היא תנאי עיקרי ללימוד התורה, וככה חסם דברי הגמ' עירובין נה, עה' פ' פ' לא בשמיים חיא... ולא מעבר למים הא' בברם, ל' ב' ג': רבא אמר לא בשמיים חיא - לא תמצא במי שמבירה דעתה עליה כשמיט, ולא תמצא באמיש שמרחיב דעתה עליה כיס. רב' וחנן אומר לא בשמיים הא' לא תמצא באביסטרוח, ולא מעברלים הא' לא תמצא לאביסטרוניסולאבטגרנים', עי'יש'. וגדולה מזו מצינו בגמ' (פסחים ס, ב) שכ' המתויר, אם חכם הוא - שיבשו ויתענו מטוב ה', ולא יצקו עוד עלبشر.

ומই לנו גולד בתלקות ממו, ואם נביא ה'ו - נבאותו מסתלקת ממו', עי'יש'. שהגוען לאربعים ורבים בינה עד שדרשו לעליו כתובות ותחסרו מעתם מלוקים, ועם כל זה כאשר בא לדידי כעס - נתעלמו ממן הלוות, כמובואר ברש"י עה' פ' זאת חותק התורה אשר ציווה ה' את משה' (במדבר לא, כא): ליפ' שבא משה לכל כעס, בא לכל טעות שתעתלו ממן הלוות געולי נרים. וכן אתה מוצא בכל כעס, בא לשלל טעות. וכן בשמיון נא המורים ורק את השלל, על ידי הкус טעה, עכ' ל'. ווש להתבען נראות, שהרי כי עסoso של משה ודאי לשם שמיים היה, ועם כל זה הкус גרם להשכיח ממו' תורה. ועל ברוך צ'ל' שאון כאן עונש ח'ו, אלא שזהו טבע מוטבע - שאין מידת הג�ואה שהיא אם כל חטא.

וכמימים צוינום על פש עייפה הם בזה דברי הגמ' (פסחים שם) אודות הלאזקון אשר נשתחחה ממען הלהכה רך מפני שקנטר את חבריו בבדרים, עי'יש'. ויש להשותפם, הרוי כאמור גמ' ערוכה היא עירובין גג, ב' שנפסקה הלהכה כמותו בכל מקום מפני עניינו מופלך, עי'יש'. ובפרטיו הטע הפסודה היה' חסיד קהן גדור, השיח ה'זון איש': יאסם גדור איש נקיות תורה המפורשים במשנה (אבותות ו, ח). יש לך' למדן גדור' שאינו אלא אדם קטו, ויש לך' אדם גדור' עי'פ' שנחשב בעני הבהיר רך לדבר הלהכה, מייד נשתחחה ממו' אותה הלהכה!

בספר פאר הדורי מובה מעשה בתלמיד חכם ר' ימי בישיבה קתנה אשר נכנס למון החזון איש צ'ל', וויבר אותו בילדותו. בצתתו החדר, הפיטר ה חזון'יא לשובבים אותו, יאטם אידם דוד הוא! לתמיהת אחד הנעכנים, הלא יינו ידוע כלמדן גדור, השיח ה'זון איש': יאסם גדור איש נקיות תורה שהבריות קורין למדי', אלא העיקר הם הקניינים שבחם נקיות תורה המפורשים במשנה (אבותות ו, ח). יש לך' למדן גדור' שאינו אלא אדם קטו, ויש לך' אדם גדור' עי'פ' שנחשב בעני הבהיר רך לדבר הלהכה, מייד

הרב יהודה דרעי
הרבה הראשי וראב"ד באר-שבע

הרשות והמעוזה הרותית בר' שבי
מחלקה הסדרות

דרושים משגיחי קשרות

לעבודה מיידית
בעלי נסיוון למשרה מלאה/לחצי משרה
לפרטים יש לפנות
למחלקת הקשרות 026-6204026-08
או במיל':
y0527681143@gmail.com
או למנהל מחלקת הקשרות
הרב יעקב אטלן 054-9210545

אורות הפרשה

פאתונה לטענה

ויהאפסוף אשר בקרבו התאו תאוות' (יא, ד). מבאר רבי יצחק זיג' מסוקולוב זי'ע'א הם התאוות לתאוות, השתווקו שתהיה להם תאווה. רראי ה' שמחים בביטול תאוותם, ואילו הם השתדלו להוסיף תאווה על תאוותם.

האוון סובל

'כאשר יישא האמן את היונק' (יא, יט). מבאר הנצ'יב מולוואין זי'ע'א אף על פי שהיונק מטען את נושאו וטופח עפנוי, אין האמן מפילו חלילה, אלא סובלו. כך הפרסנס, אפילו בשעה שהציבור מצערם ומבזים אותו, עליו לאוהבם ולהתפלל על צרכם.

מוסרמה רתמנשת

'ויאמר ה' אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל, אשר ידעת כי הם זקני העם' (יא, ט). מבאר רבי שמושן רפאל הירש זי'ע'א מה עושים הפסוקים האלה בתחום פרשות המתווננים, אלא כך אמר הקב"ה אף על פי שהם מתווננים עלبشر שאין להם כל גשמיות שחשורה להם, האמות היא שחרורה להם רוחניות. לפיכך האצל עליהם אשר עלייך, תנ' להם מזון רוחני, שישבו ויתענו מטוב ה', ולא יצקו עוד עלبشر.

מה ציפורים ומה שופחים

'זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים' (יא, ח). מבאר ה'כפלים לחשיה' מיעדים במיניהם הם היהודים. את הדגים ואת הביצלים של מצרים זכרו ימים רבים, ואילו את המכות והגניות את אלה שכחו עד מהרה.

מפני נתן חינוך

'זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים' (יא, ח). מבאר בעל התניא זי'ע'א כתוב רשי' חינוך מן המצוות. מקלפת מצרים קיבלו שפע בעלי עבודה וعمل, כי כך היא דרכה של הקליפה היא משפיעת תמיד, בל' מחרה. ואילו מטטרה דקדושה אי אפשר לקבל השפעה אלא על ידי عمل ויגעה מרווחים.

לא לפס ערכו

'מאיין ליبشر לתות לכל העם הזה' (יא, יט). מבאר בעל התניא זי'ע'א את המן, שהוא מזון רוחני, יכול היה משה לחתת לבני ישראל, אך אין זה לפיו ערכו כלל ליריד ולהשဖיל את עצמו בנתינתה בשידור. על כך אמר לו הקב"ה שיקח את שבעים הזקנים, שהיו למשטה מדידרגת משה, ועל דם יוכל להעניק לישראל גם בסרט.

פוגם שבעים טמיים טומאים

'אספה לי שבעים איש' (יא, ט). מבאר הרבי 'הצמח צדק' בספר אור התורה' כתוב במדרשי 'ילקוט שמעוני' נגד שבעים ימים טובים שננטן להם הקב"ה, ואילו הם שבעת ימי הפסח, ושמונות ימי החג סוכות, וראש השנה ויום הכיפורים, ועצרת, וחמשים ושתיים שבתות. מכאן יש להוכיח שבחול המועד אין מונחים תפליין, שהרי ימי חול המועד כוללים ימים טובים שננטן להם הקב"ה.

פוגם לפבואה בפכל עת

'והאיש משה עניינו מואוד מכל האדם' (יב, ג). רבי משה מריזודוב זי'ע'א השתתק פעם אחת בחתונת הגיע זמן המנוחה, ולא היה לו זמן להתכוון קרואו לפני הטענה. קם ואמר המשנה במסכת ביצה (פי' מא' מ"ב). אומורת ש' אפר כירה מוקן הוא, ומזה יש ללמד שף על פי שads צרך לשות הטענה לפני הטענה, אך מי שביעינוי הוא בא בבחינת 'אפר כירה' ותו לא הרוי הוא מוקן ועומד בכל זמן, ואינו צריך לשוטה הטענה מיוחדת לפני הטענה. על פי הסיפור הזה הסבירו מודיעו התורה משבחת את משה במידת הענוהה דוקא' יורהיש משה עניינו מואוד מכל האדם', והלווא' ודי היו בו עוד מעילות רבות. אלא שהחיות עניינו מואוד, היה בבחינת 'אפר כירה' ש' מוקן הוא', ולכך ש'הקב"ה' דיבר איתו בכל עת.

לטענה אמרו את פלט

'והאיש משה עניינו מואוד מכל האדם' (יב, ג). מבאר רבי שלמה מודומסק זי'ע'א ענוותנותו של משה רבנו נבעה מראייתו את כל האדם אשר על פני האדמה. כל עוד יש בני אדם שטרם התרבות למדידרגה הנאותה, הרוי עדין לא מילא את תפקידיו בעולם.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו
של מורהנו המרא דארהן הגאון הגדול
רבי יהודה דרעל' שליט"א

לכות בשר וחלב - א'

הרה"ג ר' אברהם מיכאל מאמן שליט"א
רב שכונת "דרום" וראש ישיבת "תורה אור" ב"ש

ויש לנו אחריו

"ויבדר ה' אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואמרות אליו, בהעלתך את הנרת, אל מול פניהם המנוריה, יארו שבעת הנרות. ויעש כן אהרן אל מול פניהם המנוריה, העלה נרתיה, כאשר צוה ה' את משה" (במדבר ח, א-ב) "בבהלוותך" שואל רשי"י למה נסכה פרשת המנוריה לפרשת הנשים, כלומר לאחר שפרשת המנוריה נאמרה באותו יום שהוקם המשכן (גיטין ס ע"ב), היה לו רק כדי מה לפניו פרשת הנשים שנשכה עד שנים עשר ימים לאחריו, ולמה אחרת לכתבה אחרת? עונה רשי"י לפי שscarאה אהרן ימים לאחריו, כי הוא אחורה לכתבה אחרת? עונה רשי"י לפי שscarאה אהרן חנוכת הנשים חלשה אז דעתו בשלlia היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבתו. כי סבר אהרן שבגין מעשה העגל מענוו מלהשתתק עמהם (ראה מהרזי"ו) כי אהרן היה נשיא שבט לוי, כמפורט להלן (ז, ז-יח): "ויקח מאיותם מטה מהה בית אב מאת כל נשייהם לבית אבותם" וגוי "ויאת שם אהרן כתוב על מטה לוי" וגוי, והיה חושש אמר "אווי לוי" שמא בשבילי אין הקב"ה מקבל שבטו של לוי" (מדרש). אמר לו הקדוש ברוך הוא, חיך (לשון הבטהה) שלק' גדרה משלחים, שאתה מדליק ומטייב את הנרות שהיא עבדה הנעשה בפניהם, ואילו קרבנות הנשים הוקרכו בחוץ בחצר. וכוונת הדברים שלחה פיס את אהרן בעבודת הנרות יותר מאשר לעבודות, שרצה לו על חנוכת הבית העתידה להיות על ידי בניו החשמונאים שייעשה להם נס בנות המנוריה (תנומוא ה). "אל מול פניהם המנוריה" אל מול נר האמצעי, שאינו בקנים אלא בגנו של מנוריה כלומר הנר האמצעי עומד על גנו המנוריה נקרא "פני המנוריה" כלפי שאר הנרות העומדים על הקנים היוצאים מצדיה. "יאירו שבעת הנרות" ששחה על ששת הנקנים, שלשה המזרחיים ראי הפתילות למול האמצעי הפתילות שבנון, וכן שלשה המערביים ראי הפתילות למול האמצעי. ראי"ס מפרש בונות רשי"י, שעל הנר האמצעי אין צורך לפרש כלום, כי דבר פשוט הוא שכשהוא עומד ודולק ביישור והוא נטה לימיינו ולשם אלו הרי הוא מאייר כלפי עצמו דהינו "מול פניהם המנוריה". אמנים שאר הנרות שבשת הקנים היוצאים מצדדי המנוריה צריך לפרש כיצד יסדרו שמיוער ממול האמצעי. שאין כוונת הכתוב "יאירו" כמשמעותו, שהרי אין ביד אדם להגביל את אויר הנרות, אלא כוונת הכתוב על הנרות באופן שיפנה האוור כלפי פניהם המנוריה. ואין כוונת הכתוב על הנרות עצמן דהינו הכלים שבהם נוטנים השמן והפתילות, כי הם קבועים בקנים ביושר, אלא רק ראשי הפתילות היוצאים מהם היו מוטים אל עבר הנר האמצעי. ומשמעות הכתוב שמלבד מה שנצטווה האומן העושה את המנוריה שיהיו פיות הנרות שמהם יוצאת הפתילה, מכובנים אל עבר הנר האמצעי כמפורט בפרשת המשכן וככליו (שמות כה, ל), נוסף כאן ציווי לכהן המדליך שידקדק בעת ההדלקה שלא יפנו ראשי הפתילות לצדדים אלא יהיו מכוונות כלפי האמצעי. ולמה צמצמו את אויר המנוריה שיהיה פונה ורק אל מקום אחד, שלא בדרך המנורות שמאפרים את אוור שיהיה מאייר בכל פינות הבית? כדי שלא יאמרו לאורה הוא צריך שהרי יכול אוור (תנומוא ה), הרי שכל מה שצוויתם אתכם להדליק נרות לפניו, אינו אלא כדי לזכותכם (תנומוא ט). "ויעש כן אהרן" וכי תעלה על דעתך שלא יעשה אהרן את המצוואה עליו. ומה בא להוסיף בתיבת להגד שבחו של אהרן שלא שינה (ספריו ס). והפשט הוא שאף על פי "כ"י" שנתעלם ונעשה כהן גדול, לא שינה אהרן את טumo ואת דרכו ולא גבה דרכו אלא נהג כמו קודם (או מאיר). ועוד מלמד שלא שינה, כי לעשות כל יום אותו הדבר בלילה חסרון הרוי שבת גדול ביוור (פרחי אהרן), ועוד לבאר מה שבת הוא לאהרן שלא שנייה, אמרו חז"ל, שאבן היהת לפני המנוריה ובזה גי' מעלות שהכחן עומד עליה ומתיב את הנרות, אך אהרן בחוץ ל, ולא היה צריך לאותה אבן והוא יכול לעמוד על הרצתה כמובואר בחוץ ל, ולהייטב, אך כדי שלא לשנות לדורות עמד גס כן על האבן וזהו השבח של אהרן שלא שינה לדורות (מהר"ל ייסקון). ועוד פירוש, שדבר קל זהה להחות הפתילה לפנים, היה אצלו עסק גדול כמו העבודה הגדולה להכנים לפניו ולחתור הקטורת, והchein לבבו בזה בכוונה גודלה לעשותות "כאשר ציווה ה' את משה" כי ראה האוור הגנו בדבר הקטן הזה, ולמן כדי לכתוב פ██וק שלם על עניין זה בתורה להודיע כי אין קטנות לפניו יתברך, ודבר הנראה לנו יותר קטע הוא באמת גדול יותר (חכמה ומוסר).

תיקון לנוף

אורות עונג שבת

ביקשתי מהצדיק שהות להרהור בדבר. כל אחת מהאפשרויות שהצענו נראתה לי קשה מנשוא. לכן התקשתי הגיעו לכל החלטה. כאמור ימים אחדים נתקפתني כאבם עזים בכל גופי. רופא שהוזעק למיטקי בקע כי לקיתי במוללה קשה ושותכם. בתוכה מילא את הנורו' כי לא יכול היה לשוב. תובי הבנוני כי הצדיק הוא שבחור בעבוריו בדרכן התשובה הראשונה, כלומר – מות.

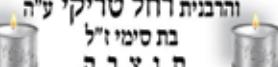
בכוחותיו האחרונים מיהרתי לנשוע אל הצדיק מפרישלאן ובקשתי שיתפלו עלי לבל מאות. הדעת לי על הסכמתי לקבל כל דרך אחרת של תשובה שירוה לי. הצדיק אמר: "ימות, לא תמות. חולח בבר היהת. אסיכון, עלייך לצאת לגלות".

רבי מאיר פרוט לפניי את סדר התנהגות בגילות: "ראשית, עליון להשאיר כאן את כל החפצים שבשותך. תצא מכאן כשליך בגדי ישן וקרוע. במקומות שבתישן בלילה, לא תארב ביים המחרות. גם כשתרעב, לא תבקש עוכל בעבודה קדושה זו של 'הדלקת' נשומות ישראל אלא תמתן עד שיציעו לך הם מויומם. בשלוש השווים הקרובות, פעם בשנה מתריך לך על מפטן בגיןך שעריך עירך ולקרוא לאשתך באמצעות שליחך כדי שתראה לך את פנסקי".

עשיקין, לבדוק שאתה יודים לטמיון. וכחתסאים את שננות גותך, תשוב לבאנו ואשית לך את חפץ האישים". קובלתי עלי את הדין ויצאתו לגולות. שנתיים אני גולה ממקום למקום. וומלא בקדונאות את כל הוראות הצדיק. והנה, שמועה הגעה לאוניי הטובים, שתמיד נשאר עוד מה לעשות.

כי הזריק מפרישלאן נסתלק לעולמו. ומשום שהצדיק הורה לי לשוב אליו בחום שנות הגלות וכעת אני יודע מה עלי לעשות, החלתית למסע אל הצדיק רבי חיים מצאנן, כדי שיירני את המשך דרכי.

ברברגע החלייט בעל ביתהמויה, שבעצמו נמנה עם חסידיו של הצדיק מצאנן, להצטוף אל ההלך בדרכו אל רבו, כדי לראות איך יופל דבר. ההלך נכנס אל חדרו של הצדיק מצאנן כשבומו בעלהביה. עוד קודם שפהה את פיו נגין הצדיק אמר: "סע לbijtan ובדרכך תעבור בפרישלאן. תלך אל קברו של הצדיק פסק, כי די לך בשתי שנות הגלות שבערו עליון משום שקיימת אונן בדרכות ומתוך מסירונענש".

לעילוי נשמה
הרב יוסף שלמה טרייקי זצ"ל
בר עליה ז"ל
ורוביניה רחל טרייקי ע"ה
בת סמייזל
ת.ג.ב.ה.

משפטת ההכפנה
דבר אל אהרון, בהעלותך את הנורו' (ח, ב). מבאר רבינו מנחם מענדל מפיילץ ציע"א הדלקת הנורות מותרת בז'ר, ואילו הטבת הנורות אסורה בז'ר. וכן פסק הרמב"ס הלכות בית המקדש (פ"ט היי). וכן הדלקת הנורות כשרה בז'רים, לפיכך אם הטיב את הנורות והוציאן לחוץ מותר לזר להדלקין. מכאן ראייה שהכינה למצווה גדולה מהמצווה עצמה.

העלאת הנשנות
דבר אל אהרון, בהעלותך את הנורו' (ח, ב). מבאר 'אור התורה' הנורות ורמזים לשמות ישראל, כמו שנאמר 'יר ה' נשמת אדם'. בהעלותך את הנורות, תפקידי של אהרון העלה את נשמות ישראל ולהביאן לדרכו עלילונה של אהבת ה', כך שהאהבה תטלחה קרשיFI אש. שבעת הנורות רמזים לשבע מידות בעובדי ה', לפי שבעת כוחות הנפש.

חופה על פל אמד
דבר אל אהרון, בהעלותך את הנורו' (ח, ב). מבאר הרב אי שזכה לו על הסכמתי לשמשות ישראל, כמו שבעל כל דורך כל הנורו' הנורו' תעשה. רמזים לשמות ישראל לאחרון הכהן, הרי "הדלקה כשרה בז'ר". היינו שככל קשறעב, לא תבקש עוכל בעבודה קדושה זו של 'הדלקת' נשומות ישראל אלא תמתן עד שיציעו לך הם מויומם. בשלוש השווים הקרובות, לא תדריךך אף לך על מפטן בגיןך פעם בשנה מתריך לך על מפטן בגיןך שעריך עירך ולקרוא לאשתך באמצעות שליחך כדי שתראה לך את פנסקי".

ריש"י למה נסמכה פרשת מנורה לחנוכת הנשנים, לפי שכראה אהרון חנוכת הנשנים, חלה אז דעתו, שלא היה עימם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו. אמר לו הקב"ה חיזק, שלך גдолה משליהם, שאתה מדליק ומטיס את הנורות. הנה שיבירון הלב של אהרון היה חיובי, חולשת דעתך ושיברונו ליבך גודלים משליהם וקיים לשל אידוד וחיזוק, ערובה לקיום כל מעשה ולעשות בעלי הפסק היא מקורה של עידוד וחיזוק, ערובה לקיום כל המעשים טוב, וסימן להתגברות והתחדשות תנמידת של היכוספים והמאוויים הטובים, שתמיד נשאר עוד מה לעשות.

מקור השפע
דבר אל אהרון, בהעלותך את הנורו' (ח, ב). מבאר רבינו יצחיק מנשכין זיע"א כתוב ריש"י מעלה היהיטה לפני המנורה, שעליה הכרhn עומד ומטיס. מעלה מיוחדת הייתה למנורה, סגולה מיוחדת, שעליה הכרhn עומד ומטיס. שמננה שופע שפע רב וכל טוב לעם ישראל.

אף שטנה

יעש כן אהרון (ח, ג). מבאר הרב כתוב ריש"י להגדה שבחו של אהרן שלא שינה. אהרן ידע היטב את הכוונות הנשגבות שבהדלקת הנורות. הוא חשב בפועלתו הוא מעלה את נשמות ישראל ואף גורם להעתולון של שבע השניות והעליוות. ובכל זאת לא שינה גם כשמעד בדרגות רוחניות עלילונות השניות, לתלה אונשות וכעבורה מן מתה.

כמו שבובות לאחר המקרה, נתגלו הגבינים האmittים והכסף הונגב נמצאו בידיהם. לא דעתתי את נפשי מצער. כלויות יסורי על החפה והמוסה שהמטתי על אותה נערה אומללה שחשדרתיה לשואה. בער לי פנימי אל הצדיק רבי מאיר מפרישלאן לקבלת תיקון.

כששמע הצדיק את פרטיו המאווע, המכרכמו פניו. הוא התעורר בשתקה ממשוכת ולבסוף אמר בפניהם חומרות:

סביר: עילך לבחור באחת משלוש דרכי התשובה הבאות – או הסתלק מהעולם הזה ובכך תצליח את חילך לעולם הבא, או תחולח קשות ותשבabol שלוש שנים יסורים Shimronko את עונין, או שתתנו שלוש שנים בגלות קשה, כדין הוגה נפש בשגגה".

בית דין צדק לענייני ממונות
שע"י הרבנות והמוסמך הדתיות בארץ שבע
לפרטים: הרב אלעזר ביטון שליט"א
טלפון: 052-7670510

שבת שלום!

